İnsan, kendi nefsine olan muhabbetinin yüzünü Mabud'a nasıl çevirmelidir?

Kader Risalesinin Zeyl'inde geçen şu ifadeler, insanın nefsine olan bakışını ortaya koymaktadır:

> **"...Zira, insan, cibilliyeti ve fıtratı hasebiyle nefsini sever. Belki, evvela ve bizzat yalnız zatını sever; başka her şeyi nefsine feda eder. Mabuda layık bir tarzda nefsini metheder; mabuda layık bir tenzihle nefsini meâyipten tenzih ve tebrie eder. Elden geldiği kadar kusurları kendine layık görmez ve kabul etmez. Nefsine perestiş eder tarzında, şiddetle müdafaa eder. Hatta, fıtratında tevdi edilen ve Mabud-u Hakiki'nin hamd ve tesbihi için ona verilen cihazat ve istidadı kendi nefsine sarf ederek,مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهُ هَوٰيهُ sırrına mazhar olur. Kendini görür, kendine güvenir, kendini beğenir."**(1)

Nefis hakkındaki bu çok önemli tesbitleri dikkatle nazara almak ve nefsin isteklerinin aksini yapmak kalbin muhabbetini Rabbine çevirir. Sadece bir misal verilim:

Nefis, "evvela ve bizzat yalnız zatını sever." İnsan evvela ve bizzat Allah'ı sevmelidir. Zira zatında bütün kemal sıfatlara sahip yalnız Allah'tır. Kemal ise zatında sevilir. Buna muvaffak olduktan sonra başka şeyleri onun namına, isimlerine ve sıfatlarına ayna olmaları cihetiyle sever.

1) bk. Sözler, Yirmi Altıncı Söz'ün Zeyli.